

Arrest

nr. 57 486 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE SMEDT, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 januari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 januari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 mei 2010.

1.3. Op 30 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soennitisch moslim van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Mosul (Centraal-Irak); alwaar u uw hele leven zou hebben gewoond. U zou anderhalve maand bij 'Karwan' op een werf gewerkt hebben als bekister. Op 22 december 2009 zouden u en uw collega's beschoten zijn. U zou meteen uw werk hebben stopgezet en zijn gevlucht naar uw oom. U zou de gebeurtenis aan uw oom hebben verteld, die het daarop aan uw vader vertelde. U zou nog drie dagen ondergedoken blijven bij uw oom waarop u, na advies van uw vader, op 25 december 2009 het land verliet. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 24 januari 2010 in België aan. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielerlaas legt u uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en afzendbewijs voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van de subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen:

U zou uw identiteitsdocumenten in Irak hebben achtergelaten. Uw vader zou deze hebben opgestuurd naar u hier in België (CGVS, p. 5). Bevreemdend is echter de manier waarop u deze documenten bekwaam. Zo zou uw vader deze documenten hebben opgestuurd via via naar een voor u onbekende persoon in Molenbeek waarop u ze vervolgens hebt verkregen (CGVS, p.5). U kan slechts een enveloppe voorleggen afkomstig uit Turkije. U heeft zich bij deze manier van handelen nooit vragen gesteld en vroeg ook niet aan uw vader hoe dit werd geregeld (CGVS, p.5). U weet overigens niet op welke plaats of bij welke dienst u uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart in Irak heeft bekomen (CGVS, p.6); wat zeer bevreemdend lijkt daar u dit wel persoonlijk zou zijn gaan halen (CGVS, p.6). Omwille van uw verklaringen werden uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs ter verificatie voorgelegd aan de Belgische Federale politie. Uit hun analyse (dd. 03/06/2010, informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier CGVS) blijkt echter dat deze documenten vals zijn en dus niet als authentieke bewijsstukken kunnen worden aanvaard. Uit het feit dat u valse identiteitsdocumenten heeft voorgelegd, moet worden geconcludeerd dat u bewust heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden. Niet alleen slaagt u hierdoor niet in uw identiteit aan te tonen, bovendien ondermijnt de hierboven vastgestelde fraude uw algehele geloofwaardigheid.

Dient overigens te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit Mosul (Centraal – Irak). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw kennis over Mosul totaal ontoereikend is voor iemand die beweert zijn hele leven in deze stad te hebben gewoond. Zo blijkt u ofwel geen, ofwel onvoldoende ofwel flagrant foutieve antwoorden te geven op meerdere essentiële kennisvragen over de stad, waar u volgens uw verklaringen 19 jaar zou hebben gewoond. De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Aangezien u aangeeft dat men in Mosul spreekt over een linker en rechterkant, werd u gevraagd waardoor de stad wordt opgedeeld in deze twee helften (CGVS, p.8). U geeft te kennen dat dit een rivier is, maar weet vervolgens niet of het de Tigris of de Eufraat betreft (CGVS, p.8). Dat u hierover geen duidelijkheid hebt is geheel onaannemelijk daar de Tigris een centrale rol speelt in de stad. U stelt verder dat er geen andere rivier door Mosul stroomt, maar toen u door de interviewer werd gevraagd naar de Khawsar rivier denkt u hierover wel te hebben gehoord (CGVS, p.8). U kan echter niet met zekerheid zeggen of deze rivier zich situeert aan de linkerkant. Dat u hierover geen zekerheid heeft is niet aannemelijk, een rivier maakt immers een wezenlijk geografisch kenmerk uit van uw leefomgeving. Dat u deze rivier, die nota bene naast uw wijk loopt (zie administratief dossier) niet kan situeren, is niet aanvaardbaar.

Er werd u vervolgens gevraagd enkele wijken rond de Jaza'ir wijk op te sommen (CGVS, p.8). Vreemd genoeg noemt u slechts twee wijken (Nabi Yunis en Jamassa) en vermeldt u anders enkel plaatsen in de buurt zoals een rotonde en een straat (CGVS, p.8). Opvallend genoeg vermeldt u niet spontaan de direct aangrenzende wijken zoals de "Tamim wijk", de "As Sihah wijk" en "Ninewa Al Sharqia". Meer nog, u kent deze plaatsen zelf niet (CGVS, p.9). Bovendien kunt u evenmin de "Nabi Yunis" wijk correct situeren (CGVS, p.9). U beweert immers verkeerdelijk dat het dichtbij de vierde brug is gelegen. U weet vervolgens niet welke wijken u moet passeren om naar de Tigris te gaan en kunt zelfs bij benadering niet zeggen hoe ver uw wijk dan wel gelegen is van de Tigris (CGVS, p.9).

U gevraagd welke brug het dichtst bij uw wijk is gelegen, noemt u de vierde brug als dichtste brug en stelt u deze het meest te gebruiken (CGVS, p.9). Dit is evenwel merkwaardig daar uw wijk centraal gelegen is en de vierde brug in het zuiden van de stad is gelegen en er zeker twee bruggen dicht bij uw wijk gelegen zijn. U kunt overigens wel de volgorde van de bruggen aangeven (CGVS, p.9). Dat u de Nabi Yunis wijk dan vervolgens aan de vierde brug situeert (CGVS, p.9), doet ernstige vragen rijzen over uw geografische kennis van Mosul. Bovendien komt uw kennis over de bruggen

ingestudeerd over daar u de volgorde ervan kunt aangeven en tevens weet dat de eerste en tweede brug éénrichtingsbruggen zijn; maar vervolgens verkeerdelijk aangeeft in welke richting de eerste brug dan wel gehanteerd wordt (CGVS, p.9). Vervolgens weet u niet te melden of er op nog andere bruggen enkel éénrichtingverkeer wordt toegestaan (CGVS, p.9). U weet overigens niet welke brug een lange tijd werd gesloten voor burgerverkeer (CGVS, p.10).

Vervolgens kunt u slechts drie wijken noemen aan de rechterkant van de Tigris en bent u bovendien nog niet zeker dat één van deze drie genoemde wijken zich wel degelijk aan de rechterkant situeert (CGVS, p.10). U gevraagd naar bekende plaatsen in Mosul, geeft u eerst aan dat er verschillende winkels waren in uw wijk (CGVS, p.10). Toen u werd verder gevraagd over bekende plaatsen in Mosul, kunt u alleen de Nabi Yunis moskee en Kabr Al Bennet noemen. Dit is eveneens opmerkelijk daar Mosul bekend staat als historische stad met verschillende historische trekpleisters, dat u er enkel twee van kunt noemen is merkwaardig. U stelt twee namen van kerken te kennen, maar u weet niet welke het dichtst bij uw wijk is gelegen (CGVS, p.10); bovendien geeft u aan ook namen van hotels te kennen in Mosul, maar opnieuw kunt u niet weergeven welk hotel het dichtst bij uw wijk is gelegen (CGVS, p.10). Dit alles geeft een sterk ingestudeerde indruk. Verder vermoedt u dat men in Garaj Shimal bussen kan nemen, maar u bent evenwel niet zeker of het wel om een busstation gaat (CGVS, p.10). U geeft – overigens correct - aan dat deze in de buurt van uw wijk is gelegen, maar u weet niet welke bussen men daar kan nemen (CGVS, p.10). Dat u niet zou weten of het effectief om een busstation gaat en welke bussen daar kunnen worden genomen is opmerkelijk temeer daar deze zich volgens u op een loopafstand van tien minuten van uw wijk bevond (CGVS, p.10).

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat hoewel u wel enkele districten rond de stad Mosul kan opnoemen, u deze niet weet te situeren ten opzichte van Mosul (CGVS, p.8).

Uw verklaringen over de val van Mosul laten weinig ruimte om verder geloof te hechten aan uw beweerde afkomst uit Mosul. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de aan de macht zijnde partij tijdens het regime van Saddam Hoessein niet kunt duiden. U zou wel al van de Baath partij hebben gehoord (CGVS, p.11). Merkwaardig genoeg kunt u hierover verder geen informatie verschaffen en weet u evenmin wie aan het hoofd stond van die partij (CGVS, p.11). Het feit dat u, die beweert bewoner te zijn van Mosul, niet kunt duiden wat de Baath partij is, laat weinig ruimte om geloof te hechten aan uw bewering dat u uw leven lang in Mosul of Centraal-Irak heeft gewoond. De Baath-partij is immers de partij die tot 2003 alle macht in handen had en alomtegenwoordig was in de Centraal – Irakese maatschappij. Van een inwoner van Mosul mag dan ook worden verwacht dat hij deze partij kan duiden, ook al zou hij slechts 12 jaar geweest zijn ten tijde van de val van het regime van Saddam Hoessein. De historische nalatenschap die deze partij immers heeft nagelaten in Irak is immens. Daarnaast kunt u evenmin met zekerheid zeggen wanneer de val van Mosul heeft plaatsgevonden daar u twijfelt tussen 2003 en 2007 (CGVS, p.11).

Wat de periode na de val betreft, kunt u opnieuw geen duidelijke antwoorden geven op de gestelde vragen. Zo weet u niet welke naamsveranderingen er in Mosul zouden zijn geweest na de val (CGVS, p.11). U stelt dat de Amerikanen sterk aanwezig waren in Mosul, maar u kunt niet weergeven waar zij waren gelegerd (CGVS, p.11). U vermoedt dat zij in de buurt van de Turkse ambassade waren gelegerd, maar kan evenmin duiden in welke wijk dit was (CGVS, p.11). Bovendien weet u niet wat het begrip avondklok inhoudt en zelfs nadat het u was uitgelegd, kon u het nog steeds niet duiden (CGVS, p.12). Opnieuw is dit een indicatie dat u niet in Mosul aanwezig was. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Mosul verschillende malen een avondklok werd ingesteld waarin de machtshebbers het verboden om tussen bepaalde tijden het huis te verlaten. Dat dit u als inwoner van Mosul zou zijn ontgaan, is flagrant. Bovendien kunt u geen enkele naam geven van een terroristische militie (CGVS, p.12), hoewel u stelt dat deze talrijk aanwezig zijn (CGVS, p.15). Ook dit laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw beweerde verblijf in Mosul gezien de grote invloed van de activiteiten van de milities op het dagdagelijkse leven en de ganse samenleving.

Verder dient te worden opgemerkt dat hoewel u beweert veel te kunnen vertellen in het Arabisch weigert uzelf hierin te bewijzen, wanneer dit door de interviewer van het CGVS werd gevraagd (CGVS, p.7). Zo stelt u eerst tot viermaal toe laconiek dat u geen Arabisch wilt spreken (CGVS, p.7). Wanneer de interviewer u wijst op het belang van de Arabische taal in Mosul –waarmee u overigens akkoord gaat (CGVS, p.7) - en het belang van dit gegeven teneinde te kunnen uitmaken of u effectief van Mosul afkomstig bent; stelt u voor dat deze u enkele vragen stelt in het Arabisch (CGVS, p.7). Opnieuw beperkt u zich enkel tot één zeer korte zin om daarna te stellen dat u niet goed Arabisch spreekt (CGVS, p.7). De onwil die u stelt om uw vermeende kennis te bewijzen, doet ernstige vragen oproepen betreffende uw afkomst uit Mosul, waar het Arabisch een prominente rol speelt.

Gelet op bovenstaande opmerkingen blijkt u weinig tot geen kennis van Mosul te hebben en is dit bijgevolg ontoereikend om uw herkomst en uw beweerd verblijf in Mosul aannemelijk te maken. De zeer beperkte kennis die u wel heeft (volgorde van bruggen, kennis van de Nabi Yunis moskee, namen van enkele hotels) geeft eerder een ingestudeerde indruk en is alleszins niet doorleefd. Aangezien uw

verblijf of herkomst uit Mosul niet geloofwaardig is, zijn de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, die zich in deze periode in Mosul hebben afgespeeld, dit evenmin. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Wegens het afleggen van frauduleuze verklaringen betreffende uw herkomst is het eveneens niet in te schatten of er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De status van subsidiaire bescherming kan u dus evenmin worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève en betoogt hij dat zijn situatie zonder twijfel aan deze voorwaarden voldoet. Hij verduidelijkt dat het gegeven dat hij beschoten is geweest gekwalificeerd kan worden als een daad van lichamelijk geweld en dus als een daad van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève vermits deze daad een schending uitmaakt van het recht op leven dat gegarandeerd wordt door artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de overheid, meer bepaald de politie, er niet in slaagt hem tegen deze daden te beschermen of er tegen op te treden. Hij herhaalt dat hij ernstige vermoedens heeft dat hij werd beschoten omwille van zijn Koerdische afkomst, met andere woorden omwille van zijn ras en de sociale groep waartoe hij behoort, en stelt te vreezen voor daden van vervolging en ontvoering door criminele en terroristische organisaties, welke vrees volgens verzoeker gegrond is zoals blijkt uit het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde artikel en rapporten van de Verenigde Naties. Volgens verzoeker is de Irakese politie zeer terughoudend om op te treden tegen deze organisaties, heeft de politie hiervoor ook de nodige middelen niet en slaagt ook het Amerikaanse leger er niet in om de burgerbevolking te beschermen zodat er geen bescherming wordt geboden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet te hebben uitgesproken over het al dan niet voldaan zijn van de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend en hij onderneemt een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat er geen twijfel over kan bestaan dat hij in geval van terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Hij wordt in Mosul namelijk niet enkel blootgesteld aan de gevaren die de oorlog met zich meebrengt, maar ook aan terroristische aanslagen, het risico op ontvoering door criminele en terroristische organisaties en discriminatie tegen de Koerdische bevolking. Verzoeker besluit dat zijn leven dus in gevaar is als gevolg van willekeurig geweld bij een internationaal (oorlog Irak) en een binnenlands (terrorisme) gewapend conflict, waarbij hij niet kan rekenen op de hulp van de Irakese politie, die vaak niet eens optreedt na het vaststellen van ernstige misdrijven, en ook het Amerikaanse leger niet in staat is om de burgerbevolking te beschermen doch integendeel zelf geregeld onschuldige burgerslachtoffers maakt bij bombardementen en gewapende conflictsituaties.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker het artikel *"Irakezen op de vlucht voor ontvoering"* van 23 februari 2007 (website Radio Nederland Wereldomroep).

Ter terechtzitting legt verzoeker een kleurenkopie neer van een rantsoenkaart en een "woonstbewijs" met de enveloppe waarin de stukken zouden zijn verstuurd uit Irak.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat de door hem neergelegde identiteitsdocumenten, met name zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, vals blijken te zijn, hij weinig of geen kennis van Mosul blijkt te hebben, zoals gedetailleerd wordt toegelicht, en dit bijgevolg ontoereikend is om zijn herkomst en beweerd verblijf in Mosul aannemelijk te maken, en de zeer beperkte kennis die hij wél heeft een eerder ingestudeerde indruk geeft en alleszins niet doorleefd is, zodat de ingeroepen vervolgingsfeiten die zich in deze periode in Mosul hebben afgespeeld evenmin geloofwaardig zijn en wegens het afleggen van frauduleuze verklaringen betreffende zijn herkomst het

niet in te schatten is of er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat het bewijs van identiteit en essentieel element is in de asielpprocedure. Verzoeker is niet in het bezit van enig document dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst aantoon. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de door hem neergelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs valse stukken betreffen. Verzoeker poogt het gebruik van vervalste identiteitsdocumenten te verklaren door te verduidelijken dat hij deze niet bij zich had bij zijn onverwachte en gehaaste vertrek uit Irak. Na zijn aankomst in België zou hij aan zijn ouders gevraagd hebben om zijn documenten op te sturen. Hij meent dat deze documenten wel degelijk echt zijn en stelt dat wanneer ze effectief vervalst zouden zijn, dit geheel buiten zijn wil en buiten zijn weten gebeurde. Dergelijk verweer kan niet overtuigen. De asielzoeker draagt immers de verantwoordelijkheid voor de stukken die hij neerlegt. Het a posteriori stellen dat dergelijke gebrekkige stukken, die neergelegd zijn met de intentie zijn relaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kunnen aantasten omdat de vervalsing buiten zijn wil en zonder zijn weten zou zijn gebeurd, is niet ernstig en vermag dan ook niet de vaststellingen gedaan door de Federale Politie te ontkrachten. Ook het louter herhalen van de wijze waarop hij in het bezit is gekomen van de frauduleuze stukken is niet van dien aard om de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te kunnen plaatsen.

2.5. Voorts wijst de Raad erop dat van een persoon die zich vluchteling verklaart redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van herkomst. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, blijkt in casu evenwel uit verzoekers verklaringen dat hij ofwel geen, ofwel onvoldoende ofwel flagrant foutieve antwoorden geeft op meerdere essentiële kennisvragen over Mosul, de stad waar hij beweert heel zijn leven te hebben gewoond. In het verzoekschrift wordt deze geringe kennis niet betwist doch verzoeker tracht deze te vergoelijken door erop te wijzen dat hij sinds het begin van de oorlog in 2003 zijn woning nauwelijks durfde te verlaten omdat er een voortdurende angst was voor aanslagen, vuurgevechten en ontvoering. Hij was op dat ogenblik slechts twaalf jaar, zodat het volgens verzoeker normaal is dat hij weinig weet over Mosul en de benamingen van de rivieren, gebouwen en straten van de stad. Hij vervolgt dat hij in deze periode bovendien enkel contact had met familieleden en afgezonderd was van de buitenwereld, waardoor hij weinig of niet op de hoogte was van de politieke situatie in Irak en Mosul. Zijn geringe kennis van het Arabisch tracht hij te verklaren door te wijzen op zijn Koerdische origine en het feit dat hij enkel contact had met andere Koerden, voornamelijk familieleden, en dit omwille van de slechte verhoudingen tussen de Koerdische en de Arabische bevolking in Mosul.

Dergelijke gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om het vastgestelde gebrek aan kennis alsnog te verklaren, vermag niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn rechtstreekse vluchtaanleiding gelegen is in het feit dat hij beschoten is geweest toen hij als bekister werkzaam was op een werf. Tevens stelde hij zelf zijn identiteitsdocumenten te hebben opgehaald bij de autoriteiten. Deze gegevens zijn niet te rijmen met een voortdurend isolement waarin verzoeker sinds 2003 zou geleefd hebben, zoals thans in voorliggend verzoekschrift wordt voorgehouden. Ook zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik van het uitbreken van de oorlog kan geen verklaring bieden voor zijn verregaande onwetendheid over Mosul. Zo kan redelijkerwijs van verzoeker, die blijkens zijn verklaringen bijna negentien jaar was op het ogenblik dat hij Irak heeft verlaten, worden verwacht dat hij de stad waar hij beweert zijn hele leven te hebben gewoond kan beschrijven en dat hij de rivieren kan noemen die door de stad stromen, dat hij de aan zijn wijk direct aangrenzende wijken kan benoemen, dat hij de bruggen van de stad correct kan situeren en dat hij een aantal bekende plaatsen in Mosul kan noemen en kan situeren. Verder acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, die verklaart geboren en getogen te zijn in Centraal-Irak, de naam van de aan de macht zijnde partij tijdens het regime van Saddam Hussein – die tot 2003 alle macht in handen had in Centraal-Irak, waaronder verzoekers regio, alomtegenwoordig was en als dusdanig de ganse Centraal-Irakese samenleving controleerde – niet kan duiden en hij al wel van de Baath partij blijkt te hebben gehoord doch hierover geen verdere informatie kan verschaffen en evenmin weet wie aan het hoofd stond van die partij. Ook al heeft verzoeker weinig kennis van politiek dan nog kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij de Baath partij kan duiden, zelfs al zou hij slechts twaalf jaar geweest zijn ten tijde van de val van het regime van Saddam Hussein, en dat hij de val van Mosul correct in de tijd kan situeren. De Raad acht het evenmin geloofwaardig dat verzoeker niet weet welke naamsveranderingen er in Mosul zouden zijn geweest na de val, dat hij niet kan weergeven waar de Amerikanen in de stad waren gelegerd, dat hij niet weet wat het begrip avondklok inhoudt en dat hij geen enkele naam kan geven van een terroristische militie, die

nochtans talrijk in de streek aanwezig zijn. Tot slot kan verzoekers geringe kennis van het Arabisch, geenszins op afdoende wijze worden verklaard door de bewering in het verzoekschrift dat hij enkel contact had met andere Koerden, welke uitleg overigens bezwaarlijk ernstig kan worden genomen, temeer daar het Arabisch een prominente rol speelt in het dagelijkse leven in Mosul, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan de Raad enkel concluderen dat verzoekers onwetendheid weinig ruimte laat geloof te hechten aan zijn beweerde afkomst uit Mosul. De vragen die aan verzoeker werden gesteld hebben immers betrekking op dagdagelijkse elementen die door éénieder die beweert geboren en getogen te zijn in Mosul moeten gekend zijn. De Raad acht het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van het geheel van hoger aangehaalde elementen indien hij daadwerkelijk in deze stad zou hebben verbleven. Gelet op alle gebreken in zijn kennis samen, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden heeft besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Mosul, Centraal-Irak. Daar geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit Mosul, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Wat de stukken betreft die verzoeker ter terechtzitting heeft ingediend ter ondersteuning van zijn identiteit en afkomst, wijst de Raad erop dat deze documenten kleurenfotokopieën betreffen waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend vermits kleurenfotokopieën enerzijds gemakkelijk te vervalsen zijn en anderzijds documenten slechts in aanmerking kunnen worden genomen in de mate waarachtige en geloofwaardige verklaringen worden afgelegd. Aangezien verzoeker middels zijn verklaringen zijn afkomst niet aannemelijk maakt kunnen deze kleurenkopieën niet in aanmerking worden genomen. De Raad wijst er bovendien op dat waar verzoeker beweert dat deze documenten vanuit Irak zijn opgestuurd, dit niet kan worden afgeleid uit de enveloppe omdat de officiële stempels van afgifte en vervoer van het koeriersbedrijf ontbreken.

2.6. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij als Koerd in Irak deel uitmaakt van een sociale groep, benadrukt de Raad dat het behoren tot een bepaalde etnische of sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep bewijzen. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Voorts kan ook een algemene verwijzing naar de bestaande toestand in zijn land van herkomst en het neerleggen van een artikel over het toenemend aantal ontvoeringen in Irak niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn voorgehouden land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.7. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In zoverre verzoeker aanhaalt dat het gegeven dat hij beschoten is geweest gekwalificeerd kan worden als een daad van lichamelijk geweld en dus als een daad van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève vermits deze daad een schending uitmaakt van het recht op leven dat gegarandeerd wordt door artikel 2 EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 2 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, a) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie voorhanden is.

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, in het bijzonder betreffende de streek/land waarvan hij beweert afkomstig te zijn, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS